

LUCINDA RILEY

AURINGON SISAR

BAZAR

LUCINDA RILEY

Auringon sisar

ELECTRAN TARINA

Suomentanut Hilikka Pekkanen

BAZAR

Englanninkielinen alkuteos *The Sun Sister*
The Sun Sister Copyright © Lucinda Riley, 2019

Suomentanut Hilikka Pekkanen

Ensimmäinen suomenkielinen laitos 2020

Taitto Jukka Iivarinen / Vitale

Bazar Kustannus Oy
www.bazarkustannus.fi

ISBN 978-952-279-748-3

Painettu EU:ssa

Elia Michelerille

Jotkut naiset pelkäävät tulta,
jotkut ovat sitä itse...

R. H. SIN

Henkilöt

ATLANTIS

Papa Salt – sisarusten yhteinen adoptioisä (kuollut)
Marina (Ma) – sisarusten huoltaja
Claudia – Atlantisin taloudenhoitaja
Georg Hoffman – Papa Saltin lakimies
Christian – venemies

D'APLIÈSEN SISARUKSET

Maia
Ally (Alcyone)
Tähti (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (puuttuu)

Electra

NEW YORK

MAALISKUU 2008

”En muista, missä olin enkä mitä tein, kun sain kuulla isäni kuolleen.”

”Vai niin. Haluatko pohtia sitä syvällisemmin?”

Katsoin Theresaa, joka istui nahkanojatuolissaan. Terapeutti toi mieleen Liisan teekutsut Ihmemaassa ja unisen murmelin tai jonkun sen ilkeistä ystävistä. Hän räpytteli koko ajan pienten pyöreiden lasien takaa killittäviä silmiään, ja huulet olivat pysyvästi mutrussa. Polvipituisen tweedhameen alta työntyivät esiin upeat sääret, ja tukkakin näytti hyvältä. Tulin siihen tulokseen, että hän voisi olla kaunis jos haluaisi, mutta ilmeisesti hän oli kiinnostunut ainoastaan älykkään vaikutelman antamisesta.

”Electra! Eksytkö taas asiasta?”

”Joo, anteeksi. Ajatukset harhailivat muualle.”

”Ajattelitko sitä, miltä sinusta tuntui, kun isäsi kuoli?”

En pystynyt sanomaan tarkasti, mitä oikein olin ajatellut, ja siksi nyökkäsin vilpittömän näköisenä. ”Joo, sitä hän minä.”

”No, mitä sanot?”

”En millään muista. Valitan.”

”Hänen kuolemansa tuntuu suututtavan sinua, Electra. Miksi olit vihainen?”

”En minä ole... en ollut vihainen. En kerta kaikkiaan jaksa muistaa.”

”Etkö muista, miltä sinusta tuntui sillä hetkellä?”

”En.”

”Hyvä on sitten.”

Theresa kirjoitti muistilehtiöönensä luultavasti jotain sen suuntaista kuin ”torjuu ajatukset isän kuolemasta”. Niin edellinen terapeutini oli sanonut, eikä se pitänyt alkuunkaan paikkaansa. Olin vuosien mittaan oppinut, että terapeutit halusivat aina löytää jonkin syyn siihen, että olin sekopää, ja sitten he takertuivat keksintöönsä kuin koira luuhun ja kalusivat sitä, kunnes suostuin olemaan samaa mieltä ja puhumaan paskaa vain pitääkseni heidät tyytyväisinä.

”No, millaisia tunteita sinulla on Mitchiä kohtaan?”

Ilmaisut, jotka tulivat mieleen kun ajattelin entistä poikaystäväni, olisivat luultavasti saaneet Theresan soittamaan saman tien poliisille ja varoittamaan, että valloillaan oli hullu nainen, joka halusi räjäyttää yhdeltä maailman kuuluisimmalta rocktähdeltä munat taivaan tuuliin. Se sijaan hymyilin herttaisesti.

”Kaikki on ihan hyvin. Olen siirtynyt eteenpäin elämässä.”

”Olit hyvin vihainen hänelle, kun viimeksi kävit täällä.”

”Niin, mutta nyt kaikki on hyvin. Ihan totta.”

”No, se on hauskaa kuulla. Entä miten on juomisen laita? Onko se yhtään paremmin hallinnassa?”

”On”, valehtelin taas. ”Kuule, nyt minun pitää rientää kokoukseen.”

”Mutta mehän olemme käyttäneet ajastasi vasta puolet.”

”Niin, sääli, mutta sellaista elämä on.” Nousin ja lähdin ovelle.

”Ehkä voisin antaa sinulle uuden ajan loppuviikolle? Sovi siitä Marcian kanssa mennessäsi.”

”Teen niin, kiitos.” Olin jo sulkemassa ovea jälkeeni. Kävelin suoraan Marcia-nimisen vastaanottoapulaisen ohi ja suuntasin hissiin. Se tuli melkein heti, ja kiidin alas-päin silmät kiinni – inhosin suljettuja paikkoja. Laskin kuuman otsani seinän viileää marmoria vasten.

Mikä minua oikein vaivaa? ajattelin. Olen niin sekaisin etten pysty puhumaan totta edes terapeutilleni!

Häpeät niin paljon, ettet kehtaa kertoa totuutta kenellekään... ja miten hän ymmärtäisi, vaikka kertoisitkin? perustelin tilannetta itselleni. Luultavasti Theresa asuu hienossa hiekkakivitalossa lakimies puolisonaan, heillä on kaksi somaa lasta ja jääkaapin ovi on peitetty magneetilla kiinnitetyillä lasten aikaansaannoksilla. Niin, ja sitten vielä, lisäksi itsekseni asettuessani mustan loistoauton takapenkille, sohvan takana on seinällä valtavan kokoinen oksettava valokuvasuurennos isästä ja äidistä lasten kanssa, ja kaikilla on samanlaiset farkkupaidat.

”Minne ajetaan?” kuljettaja kysyi sisäpuhelimen kautta.

”Kotiin”, ärähdin, otin minijääkaapista vesipullon ja suljin oven kiireesti ennen kuin mieleni alkaisi tehdä alkoholipitoisia vaihtoehtoja. Minulla oli kaikkien aikojen päänsärky, jota mikään määrä särkylääkettä ei ollut helpottanut, ja kello oli jo yli viisi iltapäivällä. Edellisen illan juhlat olivat kuitenkin olleet hauskat, tai ainakin se mitä niistä muistin. Uusi paras muotisuunnittelijaystäväni Maurice oli tullut kaupunkiin ja pistäytynyt parille lasilliselle newyorkilaisten kavereidensa kanssa, jotka olivat sitten kutsuneet mukaan lisää väkeä... En muistanut, milloin olin mennyt nukkumaan, ja aamulla yllätyin löytäessäni sängystäni vieraan miehen. Muukalainen oli sentään komea, ja kun olimme tutustuneet uudelleen ruumiillisesti, olin

kysynyt hänen nimeään. Fernando oli vielä pari kuukautta aikaisemmin ollut autonkuljettajana Philadelphian Walmartissa, kun yksi liikkeen muotituotteiden ostajista oli kiinnittänyt häneen huomiota ja kehottanut soittamaan ystävälleen newyorkilaiseen mallitoimistoon. Mies lupasi tulla seuralaisekseni milloin vain tarvitsisin jonkun astelemaan punaista mattoa pitkin kanssani, mutta olin oppinut kantapään kautta, että herra Walmart pyrki vain valokuvaan kanssani ja sitä kautta yhdellä iskulla uransa huipulle, ja niinpä hankkiuduin hänestä eroon mahdollisimman pikaisesti.

Mitä jos olisit kertonut sille hiirulaista muistuttavalle terapeutille totuuden, Electra? Mitä jos olisit myöntänyt, että olit edellisenä iltana niin tolkuttomassa tuiskeessa viinasta ja kokaiinista, että olisit voinut mennä sänkyyn vaikka joulupukin kanssa etkä olisi muistanut mitään? Että isäsi kuolema ei ole syynä siihen, ettet pysty ajattelemaan häntä, vaan se, että tiedät, kuinka hän sinua häpeäisi – kuinka hän oli sinua hävennyt?

Kun Papa Salt oli ollut hengissä, olin sentään tienänyt, ettei hän nähnyt, mitä tein, mutta nyt hän oli kuollut ja oli jotenkin läsnä kaikkialla. Hän voisi olla iltaisin makuuhuoneessani tai parhaillaankin tässä loistoautossa kanssani...

Murruin ja otin jääkaapista minipullon vodkaa. Kaadoin sen kurkkuuni unohtaakseni pettymyksen, jonka olin nähnyt isän kasvoilla, kun olin tavannut hänet viimeisen kerran ennen hänen kuolemaansa. Hän oli tullut New Yorkiin tapaamaan minua ja sanonut, että hänellä oli minulle kerrottavaa. Olin vältellyt häntä viimeiseen iltaan asti, mutta lopulta minun oli pakko suostua vastoin tahtoani syömään päivällistä hänen kanssaan. Saapuesani Keskuspuiston vastakkaisella puolella sijaitsevaan

ravintola Asiateen olin jo tankannut vodkaa ja stimulantteja. Olin istunut turtana isää vastapäätä koko aterian ajan ja käynyt naistenhuoneessa hakemassa lohtua kokaiinista aina kun hän oli aloittanut sellaisen keskustelun, jota en halunnut jatkaa.

Kun jälkiruoka oli tuotu pöytään, isä oli pannut käsi-varret ristiin rinnalle ja katsellut minua tyynesti. ”Olen kovasti huolissani sinusta, Electra. Olet ihan muissa maailmoissa.”

”Et käsitä millaisia paineita joudun kestäämään”, ärähdin. ”Miten vaikeaa on olla minä!” Häpeäkseni minulla on vain hämäriä muistikuvia siitä, mitä seuraavaksi tapahtui tai mitä isä sanoi, mutta sen muistan, että nousin ja painelin tieheni. Nyt en sitten tiedä edes sitä, mitä hän halusi minulle sanoa...

”Mitä väliä sillä on?” sanoin itselleni, pyyhin suuni ja työnsi tyhjän pullon taskuun. Kuljettaja oli uusi, enkä kaivannut sanomalahteen juttua siitä, kuinka olin juonut minibaarin tyhjäksi. ”Eihän hän ole edes sinun oikea isäsi.”

Sitä paitsi en enää voinut sille mitään. Isä oli poissa – niin kuin kaikki muutkin, joita olin elämäni aikana rakastanut – ja elämä jatkui. En tarvinnut häntä, en tarvinnut ketään...

”Perillä ollaan”, kuljettaja sanoi sisäpuhelimesta.

”Kiitos. Hyppään kyllä itse ulos”, sanoin, tein niin ja suljin oven jälkeeni. Oli parasta saapua joka paikkaan mahdollisimman vähin äänin. Muut julkisuuden henkilöt voivat käyttää valeasua ja poiketa sen turvin lähiruokalaan, mutta minä olin reilusti yli 180-senttinen ja olisin pistänyt esiin väkijoukosta, vaikka en olisikaan kuuluisa.

”Hei, Electra!”

”Hei, Tommy”, sanoin ja onnistuin hymyilemään kävellessäni katoksen ali kohti asuinrakennuksen sisäänkäyntiä. ”Mitä kuuluu tänään?”

”Aina parempaa, kun sinut näkee. Oliko hyvä päivä?”

”Oikein hyvä, kiitos”, sanoin ja nyökkäsin katsoessani alaspäin – ja tarkoitan tosiaan aika paljon alaspäin – ykkösfaniani. ”Nähdään taas huomenna, Tommy.”

”Ilman muuta. Etkö mene ulos tänään?”

”En, tänään on rauhallinen koti-ilta. Hei sitten”, sanoin, heilautin kättäni ja menin sisään.

Tommy sentään pitää minusta, mietin hakiessani postin vahtimestarilta ja suunnatessani kohti hissä. Ovimiehen apulainen tuli hissillä kanssani yläkertaan, koska se kuului hänen työtehtäviinsä (harkitsin, pitäisikö minun ojentaa hänelle avaimeni, koska muuta kannettavaa minulla ei ollut). Tommy seisoj useimpina päivinä vartiossa rakennuksen ulkopuolella, oli seisonut jo muutaman kuukauden ajan. Aluksi se oli hermostuttanut minua, ja olin pyytänyt vahtimestaria hankkiutumaan hänestä eroon. Tommy oli kuitenkin pitänyt pintansa ja sanonut, että hänellä oli täysi oikeus seisoa jalkakäytävällä, että hän ei aiheuttanut harmia kenellekään ja että hän halusi vain suojella minua. Vahtimestari oli kehottanut minua soittamaan poliisille ja nostamaan syytteen vainoamisesta, mutta eräänä aamuna kysyin Tommyn sukunimeä ja tein vähän tutkimuksia nettissä. Facebookista sain selville, että hän oli sotaveteraani ja oli saanut urhoollisuusmitaleita Afganistanissa ja että hänellä oli vaimo ja tytär Queensissa. Nyt Tommy sai minut tuntemaan oloni turvalliseksi eikä suinkaan uhatuksi. Sitä paitsi hän käyttäytyi aina kunnioittavasti ja kohteliaasti, ja olinkin pyytänyt vahtimestaria jättämään hänet rauhaan.

Saattajani astui ulos hissistä ja päästi minut ohitse. Sitten meidän piti käydä läpi jonkinlainen tanssikuvio: minun oli astuttava taaksepäin, niin että hän saattoi mennä edeltä avaamaan kattohuoneistoni oven minulle omalla yleisavaimellaan.

”Neiti D’Aplièse on hyvä. Mukavaa päivänjatkoa.”

Näin, ettei katseessa ollut lainkaan lämpöä, kun hän nyökkäsi minulle. Tiesin, että henkilökunta toivoi minun katoavan savuntuprahduksena olemattomasta savupiipusta. Useimmat muista asukkaista olivat asuneet talossa siitä asti kun olivat sikiöitä äitinsä kohdussa sellaisena aikana, jona minunlaiseni tummaihoisen nainen olisi ollut ”etu-oikeutettu”, jos olisi saanut toimia heidän sisäkkönään. He omistivat asuntonsa, mutta minä olin moukka: vuokralainen, vaikkakin rikas, joka oli päässyt vuokralle vain siksi, että asunnossa elänyt vanha rouva oli kuollut ja hänen poikansa oli kunnostanut paikan saadakseen sen myydyksi tolkkuttomaan hintaan. Asuntomarkkinoiden subprime-kriisin vuoksi hän ei ilmeisesti ollut kuitenkaan saanut huoneistoa kaupaksi, vaan oli joutunut vuokraamaan sen parhaimman tarjouksen tehneelle – minulle. Hinta oli järjetön, mutta niin oli asuntokin: se oli täynnä modernia taidetta ja jos jonkinmoisia mielikuvituksellisia elektronisia laitteita (joista useimpia en osannut käyttää), ja näköala terassilta Keskuspuistoon oli järisyttävä.

Jos tarvitsin muistutusta menestyksestäni, asunto riitti siihen. *Eniten se kuitenkin muistuttaa minua siitä, kuinka yksinäinen olen*, ajattelin vajotessani sohvalle, jolle olisi mahtunut nukkumaan mukavasti parikin täysikasvuista miestä. Sohvan koko sai minutkin tuntemaan itseni pieneksi ja siroksi... ja hyvin, hyvin eristäytyneeksi omissa oloissani rakennuksen huipulla.

Puhelimeni heräsi henkiin jossain päin asuntoa ja soitti kappaletta, joka oli tehnyt Mitchistä maailmanlaajuisesti tunnetun supertähden. Olin yrittänyt vaihtaa soittoääntä, mutta en ollut onnistunut. *Jos CeCellä on lukihäiriö ja vaikeuksia sanojen kanssa, minulla on sama vika elektronisten*

laitteiden käytössä, ajattelin mennessäni makuuhuoneeseen vastaamaan. Olin helpottunut huomattessani, että sisäkkö oli vaihtanut valtavaan sänkyyn lakanat ja että kaikki oli taas täydellistä kuin hotellissa. Pidin henkilökohtaisen avustajani minulle löytämästä sisäköstä; hän oli allekirjoittanut vaitiolosopimuksen niin kuin kaikki muutkin, ettei lankeaisi houkutukseen laverrella tiedotusvälineille ikävistä tavoistani. Siitä huolimatta minua puistatti ajattellessani, mitä hän – Lisbetkö hänen nimensä oli? – oli ajatellut tullessaan asuntooni aamulla.

Istahdin sängylle kuuntelemaan vastaajan viestit. Viisi niistä oli agentiltani, joka pyysi minua soittamaan viipymättä seuraavan päivän kuvauksista *Vanity Fairia* varten, ja viimeinen viesti oli henkilökohtaiselta avustajaltani Amylta. Hän oli ollut avustajanani vasta kolme kuukautta, mutta pidin hänestä.

”Hei, Electra, Amy täällä. Minä... niin, halusin vain sanoa, että kanssasi on ollut todella hauskaa työskennellä, mutta en usko sen toimivan pitemmällä tähtäimellä. Olen jättänyt tänään irtisanoutumiseni agentillesi, ja toivotan sinulle kaikkea hyvää tulevaisuudessa, ja...”

”VOI PASKA!” kiljaisin, poistin viestin ja heitin puhelimen huoneen poikki. ”Mitä helvettiä minä olen hänelle tehnyt?” kysyin katolta ihmetellen, miksi hermostuin niin kovasti siitä, että mokoma mitättömyys, joka oli polvillään rukoillut minulta tilaisuutta, halusi kolme kuukautta myöhemmin päästä minusta eroon.

”Olen haaveillut muotialasta pikkutyöstä asti. Jos saan paikan, lupaan tehdä töitä yöstä päivää ja elää teidän elämääne. En ikinä jätä teitä pulaan.” Matkin Amyn valittavaa brooklynilaista puhetapaa samalla kun valitsin agenttini numeron. Kolmea ilman en tullut toimeen: vodkaa, kokaiinia ja henkilökohtaista avustajaa.

”Hei, Susie, kuulin juuri että Amy on irtisanoutunut.”

”Niin, se on paha juttu. Hänestä oli tulossa oikein hyvä.”
Susien brittiläinen ääntämys kuulosti napakan asialliselta.

”Niin minustakin. Tiedätkö, miksi hän lähti?”

Linjalla oli hetken hiljaista ennen kuin Susie vastasi.
”En. Joka tapauksessa panen Rebekahin asialle. Olen varma, että löydämme uuden avustajan ennen viikonloppua. Saitko viestini?”

”Sain kyllä.”

”Älä sitten myöhästy huomenna. Kuvaukset halutaan tehdä auringon noustessa. Auto tulee hakemaan sinua neljältä aamulla, sopiiko?”

”Ilman muuta.”

”Sinulla oli kuulemma eilen hurjat juhlat.”

”Joo, olihan meillä hauskaa.”

”Tänä iltana ei sitten juhlita, Electra. Huomenna pitää olla pirteässä kunnossa. Kuva tulee kanteen.”

”Älä ole huolissasi. Menen nukkumaan yhdeksältä niin kuin kiltti tyttö ainakin.”

”Hyvä. Anteeksi, Lagerfeld soittaa toiseen puhelimeen. Rebekah ottaa yhteyttä sopivista avustajaehdokkaista. *Ciao.*”

”*Ciao*”, toistin puhelimeen, kun puhelu katkesi. Susie oli niitä harvoja ihmisiä koko maailmassa, jotka uskalivat sulkea puhelimen korvaani. Hän oli New Yorkin vaikutusvaltaisimman malliagentin, ja kaikki alan suuret nimet olivat hänen asiakkaitaan. Hän oli löytänyt minut, kun olin kuusitoistavuotias. Siihen aikaan olin ollut Pariisissa tarjoilijana, koska minut oli erotettu jo kolmannesta koulusta kolmen vuoden aikana. Olin sanonut isälle, ettei hänen kannattanut enää etsiä minulle uutta koulua, koska minut erotettaisiin sieltäkin. Hämmästykseni isä ei ollut nostanut meteliä.

Seitsemän sisarta -sarjan kuudes
osa vie nykypäivän ruuhkaisesta
New Yorkista toisen maailmansodan
alun kesyttömään Afrikkaan

Kuvankaunis Electra viettää huippumallin elämää Manhattanilla ja on onneton. Hän hälventää päihteillä mielestään kipeät tunteet ja adoptioisänsä kuoleman eikä ole edes lukenut Papa Saltin kirjoittamaa jäähvyäisviestiä, jossa kerrotaan hänen alkuperästään. Menneisyys tunkeutuu silti Electran elämään, kun hän saa kirjeen naiselta, joka väittää olevansa hänen biologinen isoäitinsä.

Seitsemänkymmentä vuotta aiemmin New Yorkin seurapiiri-kerma juhlii uutta vuotta 1939. Rakkauden kolhuja poteva Cecily Huntley-Morgan ei jaksa innostua ilonpidosta. Otetta uuteen ei löydy, ja lopulta Cecily päättää matkustaa Keniaan, juhlimista rakastavan kummitätinsä Kiki Prestonin vieraaksi.

Afrikka on mykistävän kaunis. Sen kuumat savannit ja Nainashajärven elämää kuhisevat rannat hellivät Cecilyn sydämen uuteen eloon.

